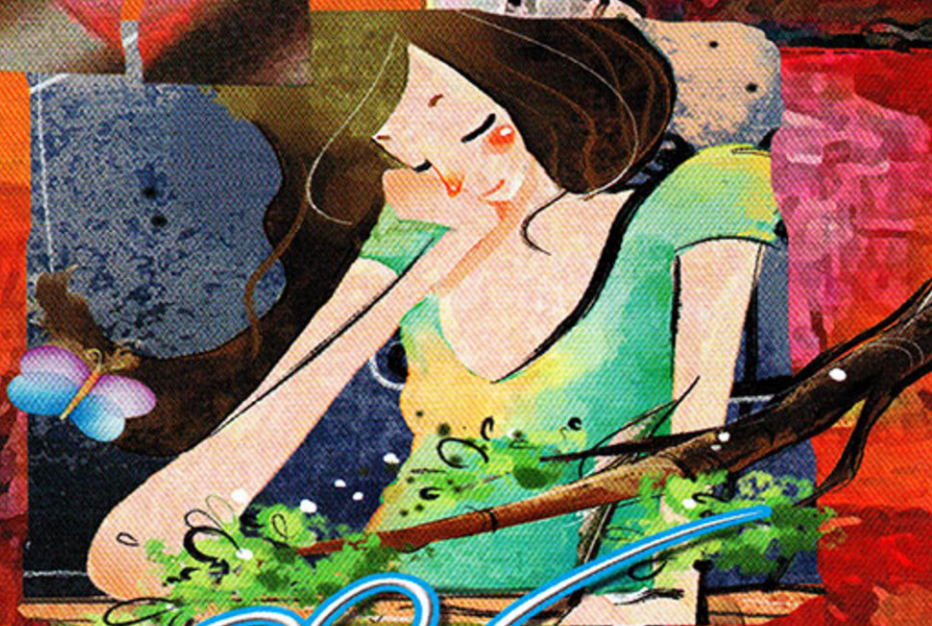
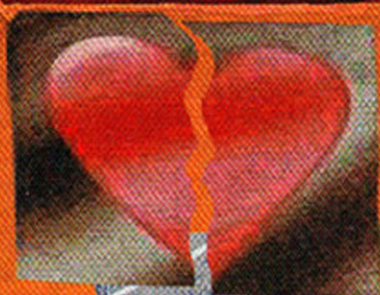

အင်ပါယာစာပေ

ချစ်

သူငယ်ချင်းရဲ့ ...
လက်ထပ်မင်္ဂလာ

နိဒါန်း

(၁)

စားပွဲပေါ်က ရုံးတွင်းစကားပြောစက် အင်တာကွမ်း (Intercom) လေးမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မ၏ အတွင်းရေးမှူးမလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

‘နီနီရေ ... ကိုယ်တို့ ရဲ့ စာရင်းစစ်ကြီး ပြန်သွားပြီလား ဟင်’

ဤသို့မေးလိုက်လျှင် ကျွန်မ မည်သူ့ကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဒီ ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းတိုင်း သဘောပေါက်ပါသည်။ ။

‘မပြန်သေးဘူး မမ၊ ကွန်ပျူတာခန်းမှာ ရှိသေးတယ်၊ သူ့ကို မမဆီ လွှတ်လိုက်ရမလား ဟင်’

ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်း နွမ်းလျစွာ ခပ်မှီမှီ လျှော့ထိုင်လိုက်ရင်း နာရီကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ။ ညနေ လေးနာရီခွဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ သူ့ကို ဒီနေ့ တော့ တစ်ကြိမ်ထပ်တွေ့ ဦးမှ ဖြစ်မည်။

‘ရတယ် နီနီရေ၊ ကိုယ် ကွန်ပျူတာခန်းကိုပဲ တိုက်ရိုက်ဆက်လိုက် တော့မယ်၊ သန့်ခဲစစ်’

ကျွန်မ အချိန်မဆိုင်းဘဲ အင်တာကွမ်းစက်ပေါ်မှ ကွန်ပျူတာခန်းခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး ခပ်မြူး မြူးလေး သူ့ကိုခေါ်လိုက်မိသည်။ ။

‘ဟဲလို ... မန်နေဂျာကြီး၊ ဒီနေ့ တယ်ကြိုးစားနေပါလား၊ မပြန်ခင် ကျွန်မအခန်းကို တစ်ချက် လှည့်ဝင်ခဲ့ပါဦး’

တစ်ဖက်မှ ရယ်သံတိုးတိုး အရင်ထွက်လာသည်။ ။

‘ဟေ့ ... ကိုယ် အခုပဲ ပြန်တော့မှာ ကွ’

ဒီကုမ္ပဏီထဲမှာ ကျွန်မကို အဲဒီလို ရွတ်နောက်နောက်နဲ့ ပြန်လှန်ငြင်းခုံ ရန်ဖြစ်ရဲသူမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသည်။ ။ ကုမ္ပဏီရဲ့ အထွေထွေမန်နေဂျာရာထူးကို ယူထားသော ‘မင်းမြတ်စံ’ တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသည်။ ။

‘ခဏလေးပါ ကိုစံရယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့ အချိန်တွေထဲက ဆယ်မိနစ် လောက်ပဲ ထပ်လိုချင်တာ ပါ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးချင်လို့ ပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင့်အိမ်က မျှော်နေတဲ့ သူ လည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ’

သူ့ရယ်သံတွေ ပိုကျယ်လောင်သွားသည်။ ။

‘ကိုယ်က လူ ... လူ ... ဒေါ်ခင်ကိုကို၊ ခင်ဗျားလို ရိုဘော့တ် (Robot) မဟုတ်ဘူး ၊ အပန်း ဖြေရမယ့်အချိန်၊ အနားယူရမယ့်အချိန်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်’

‘ကဲ ... အိုဗာတိုင်ကြေး ပေးမယ်ရှင်၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘ခင်ဗျားဟာလေ ... လောကကြီးမှာ ငွေထက်အရေးကြီးတဲ့ အရာတွေရှိကြောင်း ခင်ဗျား သိအောင် ပညာပေးဖို့ လူတစ်ယောက်တော့ လိုနေပါပြီ၊ အခု ကိုယ်က မင်းဆီလာရင် မင်းဆီက အိုဗာ တိုင်ကြေးလိုချင်တယ်လို့ မင်းက ထင်ဦးမယ်၊ မင်း ငွေစကားသိပ်ပြောတာပဲ’

‘ကဲပါ ... ရှင် အခုလာမယ်မဟုတ်လား၊ လာရင် လာမယ်ပေါ့၊ ပြီး တာပဲ၊ ဘယ်လိုလူကြီးမှန်း မသိဘူး၊ စကားပြောရတာ သိပ်လက်ပေါက် ကပ်တာပဲ၊ ရှင် အဲဒါကြောင့် လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ ကိုစံ၊ သိလား’

ဟိုတစ်ဖက်မှာ တဟားဟားအော်ရယ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာပါသည်

။

‘ဟား ... ဟား ... Joke of the day (ဒီနေ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဟာသ) ပဲ’

သူမမြင်ရသော်လည်း ကျွန်မ အင်တာကွမ်းစကားပြောစက်ကို မျက် စောင်းထိုးမိရင်း ပိတ်လိုက်ပါသည် ။ အဲဒီနောက် မိနစ်ဝက်တောင် မကြာ။ ကျွန်မရဲ့ ရုံးခန်းတံခါးကို လက်ဆစ်ကလေး တွေနဲ့ တတောက် တောက်ခေါက်သံ ထွက်ပေါ် လာပြီး တံခါးကို ကျီခနဲတွန်းဖွင့်၍ သူဝင် လာပါသည် ။

ကျွန်မ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုတွေ့သည် ။

ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့် မင်းမြတ်စံဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဟာ အမြဲသန့်စင် သပ်ရပ် နေတာပါပဲ။ အခုလို ညနေလေးနာရီခွဲရုံးဆင်းချိန်မှာ တောင် သူပုံစံက မနက်ပိုင်း ရုံးလာတ က်ကာစ အချိန်အတိုင်း ဘိုကေက နက်မှောင်တောက်ပြောင်လို့ ။ အင်္ကျီ က ဖြူဖွေးသန့်စင်လို့ ။

လည်စင်း (Neck Tie) နီညိုရောင်မှာ ကပ်တွယ်ထားတဲ့ ကလပ်က လေးတောင် နေရာမရွေ့။ ရှုးဖိနပ် နက်ပြောင်ပြောင်မှာ ဖုန်စက်တစ်စ က်မတင်။ ကျွန်မနဲ့ သက်တူရွယ်တူ အဲဒီယောက်ျားဟာ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မထက် နုပျိုချောမောနေတတ်တာကို ကျွန်မတောင် မနာလိုချင်။

မိန်းမချောလေးတွေက ဝိုင်းပြီး သူဆွတ်ရင် ညွတ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်
နေတာကို သူ အခုထက် ထိ လူပျိုသိုးကြီးလုပ်နေနိုင်တာကို ကျွန်မ အံ့
ဩမိပါသည်။ ။ မေးရိုးကားကား၊ ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် ယောက်ျားပီသစွာ
ချောမောလှပသူ။ သူ့လိုလူမျိုးကိုလည်း ကျွန်မ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မ
ကစား၊ ရင်မခုန်ခဲ့မိတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩမိနေဆဲဖြစ်
လေသည်။ ။

ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည် အထိ သူ့ပုံစံက ခုနက ကျွန်မ ပြက်လုံးကြော
င့် ရယ်သံကို လက်စသတ် နိုင်သေးပုံမရဘဲ ပြုံးဖြဖြ ဖြစ်နေပါသည်။ ။

‘ရှင် ကျွန်မအခန်းကိုလာဖို့ ခေါင်းအရင်ပြီးလာသေးတယ် မဟုတ်
လား၊ အဲဒီနည်းနဲ့ လာမဆွဲဆောင်နဲ့ ကိုစံ၊ ကျွန်မ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး’

ကျွန်မ ခပ်ထေ့ထေ့ပြီး၍ သူ့ကိုနှက်လိုက်ပါသည်။ ။ သူ တခစ်ခစ်ရ
ယ်သည်။ ။ ကျွန်မနှင့်သူ သည် ကုမ္ပဏီ၏ အဓိကအကျဆုံး ရာထူးတွေကို
ယူထားကြသူတွေပီပီ ရုံးဝန်ထမ်း အောက်လက် ငယ်သားတွေရှေ့မှာ
တော့ လေးစားရိုသေမှုရအောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရင်းနှီးစွာ
ဆက်ဆံ ကြရသည် မှ အပ ဘာမှ မပိုကြသော်လည်း ယခုလို နှစ်ယော
က်တည်း တွေ့ကြသည့်အချိန်တွင် မတော့ ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ
ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို ဖြစ်သွားကြပါသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမြတ်စံဆိုသည့် ယောက်ျားဟာ ပွင့်လင်းရိုးသားသ
ည်။ ။ သိပ်ခင်ဖို့ ကောင်း သည်။ ။ ကျွန်မ တကယ်ကို အားကိုးလို့ ရသော
မိတ်ဆွေ၊ လိုအပ်လှသော သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ရယ်စရာကော
င်းတာတစ်ခုကတော့ သူသည် ကျွန်မကို တိတိကျကျ ချစ်ရေးဆိုထားသူ
တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ငြင်းဆန်
ထားပြီးဖြစ်တာပင်။ ။

ယခုအချိန်မှာ တော့ ကျွန်မနှင့်သူသည် သူငယ်ချင်း။ တကယ့်ကို သူငယ်ချင်းရယ်ပါ။

‘ခင်ဗျားကို ဆွဲဆောင်တာ ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဖြစ်ခြင်းဖြစ် ခင်ဗျား အခန်းရှေ့က Secretary (အတွင်းရေးမှူး) မလေး နီနီကို ဆွဲဆောင်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ ဖြစ်နိုင်မှာ ပေါ့’

ကျွန်မ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

‘ရှင် ကျွန်မကို မနာလိုစိတ်ပေါ်လာအောင်လည်း လုပ်မနေနဲ့ ၊ လုံးဝ မနှမြောဘူး၊ ကဲ ... နောက်မနေနဲ့ ကိုစံ၊ အချိန်ကုန်မခံချင်ဘူးဆို ကျွန်မ ရှင့်ကို အခုခေါ်တဲ့ ကိစ္စ မြန်မြန်နားထောင်’

‘ဘာလဲ စင်္ကာပူက Guest (ဧည့်သည်) သုံးယောက် လာမယ့်ကိစ္စလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီထက် အရေးကြီးတာရှိတယ်၊ မနက်ဖြန် ရှင် အပြီးလုပ်ပေးနိုင်မလား၊ ကျွန်မ လိုချင်တာက စတိုထဲမှာ ရှိတဲ့ ဆေးတွေအားလုံးရဲ့ Expire Date (အသုံးပြုချိန် ကုန်ဆုံးမည့် ရက်စွဲ) အားလုံး နော်၊ အကြမ်းဖျင်းပါပဲ၊ အတိအကျကြီး မလိုဘူး၊ ရှင် ညနေကို အပြီးစာရင်းပြုစုပေး နိုင်မလား၊ အဲဒါမှ သန်ဘက်ခါ Meeting (အစည်းအဝေး) ကျရင် ဘယ်ဆေးကို အရင်ပရိုမိုးရှင်း မြန်မြန်ဝင်ရမလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ်၊ ညွှန်ကြားလို့ ရမယ် ကိုစံ၊ ရှင် လုပ်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ် လား’

ကျွန်မ စကားတွေကို တတွတ်တွတ်နှင့် ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်စဉ် သူက ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ကျွန်မကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်လျက် ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ။ သူ့ရဲ့ အမူအရာက ကျွန်မပြောနေတဲ့ စကားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ပုံမရဘဲ ကျွန်မရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ရှား

တာကို ထိုင်ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ပုံပဲ။

‘ကိုစံ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မပြောတာရော နားလည်ရဲ့ လား၊ စတိုထဲမှာ ဆေးလက်ကျန် က...’

‘Please ခဏလောက် မင်းစကားတွေ ရပ်စမ်းပါဦးကွာ’

သူက လက်ဝါးကာ၍ ပြောလိုက်တော့ ကျွန်မ ကြောင်ပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သူခေါင်းကိုခါသည်။ ကျွန်မကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနှင့် ခါလိုက်သလိုမျိုး၊ သူ့ထံ က စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုကို ဖြေလျော့လိုက်သည့် ရယ်သံဟဟကို ကြားရသည်။

‘တစ်ဆိတ်တော့ မင်းရဲ့ အလုပ်ချိန်တွေ လျော့ပစ်ဖို့ သင့်ပြီလို့ ကိုယ်အကြံပေးချင်တယ်၊ ဒေါ်ခင်ကိုကို ခင်ဗျားအလုပ်ချိန်က တစ်ရက်မှာ ဘယ်နှနာရီရှိသလဲ’

‘ကျွန်မကတော့ အလုပ်ရှိနေသရွေ့ အလုပ်ချိန်လို့ ယူဆတယ်’

‘ခင်ဗျား ရူးနေပြီ’

‘ဘယ်မှာ ရူးလို့ လဲ’

‘ရူးလို့ ခင်ဗျားမနက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါမှာ လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေအကြောင်း ပြောနေတာပေါ့၊ မနက်ဖြန်ဘာနေလဲ၊ ခင်ဗျားသိရဲ့ လား’

‘မနက်ဖြန်’

ကျွန်မရဲ့ ကြောင်စီစီစကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားရပြီး ...

‘အဲတော့ မနက်ဖြန် စနေနေ့ပါလား’

ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ရယ်မောချင်စွာ၊ နဖူးကို လက်ဖဝါးနှင့် ဖတ်ခနဲရိုက်လိုက်မိ သည်။ ကျွန်မ တခစ်ခစ်နှင့် အရှက်ပြေ ရယ်မော လိုက်စဉ် သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ တည်ငြိမ် လေးနက်စွာ စူးရှလို့ လာလေသည်။

‘အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ပြောပြောနေတာပေါ့၊ မင်းအလုပ်ကလွဲပြီး တခြားတစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စား ဖို့ ကောင်းပြီ ခင်လေး၊ ကိုယ်စေတနာနဲ့ အကြံပေးနေတာပါကွယ်၊ နားထောင်စမ်းပါ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ရော မှန်ထဲကြည့်ဖြစ်ရဲ့ လား၊ ဟင် ... အသက်သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အခုထက်ပိုပြီး လှပနေသင့်တယ်၊ သိရဲ့ လား’

‘ရှင် ပိုမပြောပါနဲ့ ၊ ကျွန်မအသက်က ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လကမှ သုံးဆယ့် တစ်ပြည့်တာ’

‘ဟောကြည့် ... ငယ်ချင်ရတာလည်း သူပြင်မရှိဘူး၊ ငယ်ချင်တယ်ဆို ရင် စိတ်ကိုလည်း လူငယ်လေးလို နုပျိုအောင်ထားဗျ၊ အဘွားကြီးအို လေးတစ်ယောက်လို အလုပ်ချည်းပဲ ဖိလုပ်မနေနဲ့ ၊ လောဘတွေလည်း သိပ်မတက်နဲ့’

ကျွန်မ ပြုံးရယ်ပြီး ခေါင်းခါငြင်းဆန်လိုက်မိသည်။

‘အို ... ရှင်မသိပါဘူးရှင်၊ အခုခေတ်ကြီးက ဒီလောက်ရှာထားမှ ...’

‘လာပြန်ပြီ ဒီခေတ်၊ ခေတ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကိုက အလုပ်စွဲနေတာ၊ ဘယ်သူ့အတွက် ခင်ဗျား ဒီလောက်ရှာနေရတာလဲ၊ ပြောစမ်း ... ခင်ဗျားမှာ အမွေပေးစရာ သားသမီးဝေးလို့ ယူမယ့် ယောက်ျားတောင် ရှာတွေ့ပြီလား’

‘မစွဲသေးတဲ့ သူအချင်းချင်း ရှင်ကျွန်မကို လာပြီး စကားနိုင်မလှစမ်းပါနဲ့’

‘ကိုယ် စေတနာနဲ့ အကြံပေးတာပါ ခင်လေးရယ်၊ မင်းလေ ကိုယ်မှ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းကို ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲဖေးမပေးမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သင့်နေပြီ၊ မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ မင်း ရှာဖို့ သင့်နေပြီ’

‘ရှင်တို့ ဟာလေ ... တွေ့လိုက်ရင် ဒီစကားချည်းပဲ ပြောနေတယ်၊ လောကကြီးမှာ လင်ယောက်ျားမရှိဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အသက်ရှင်ရပ်တည်လို့ မရတော့ဘူးတဲ့ လား၊ ကျွန်မကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မရပ်နိုင်ဘူးလို့ ရှင်ကထင်နေသလား’

‘ မဟုတ်ဘူး ခင်လေး၊ မင်း ဒီအလုပ်တွေကို ခဏလောက်စွန့်လွှတ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို နည်းနည်းလှည့်ကြည့်ဖို့ ကိုယ်ပြောနေတာ၊ မင်းအိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲသွားမှ အလုပ်က အနားယူ မယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ကတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးကွာ၊ မင်း အနားယူသင့်နေပြီ၊ ဒီမှာ ကိုယ်ပြော မယ်၊ မင်းကုမ္ပဏီကနေတစ်ပတ်၊ အို ... မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်လလောက်ခွင့်ယူပြီး vacation (အပန်းဖြေ ခရီး) တစ်ခုထွက်စမ်းပါ၊ မင်းမရှိတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်ဒီကုမ္ပဏီကို လုံးဝဥသို တာဝန်ယူပေးမယ်၊ စိတ်ချ၊ မင်းပြန်လာလို့ ကုမ္ပဏီမှာ Profit (အမြတ်) ထွက်မလာရင် ကြိုက်သလောက်ပြောစမ်း’

ကျွန်မ ပြီးလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ကျွန်မရှေ့က အားကြိုးမာန်တက် တွန်းအားပေးနေသော သူ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်များ ဖြင့် ကြည့်မိပါသည် ။

‘ရှင်ရဲ့ စေတနာကို ကျွန်မ အသိအမှတ်ပြုပါတယ် ကိုစံ၊ ဒါပေမဲ့ ...’

‘ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ၊ မင်းဟာလေ ကိုယ့်စကားဆို ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ဘူး၊ မင်း နားထောင် အောင် ပြောနိုင်မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်တော့ တွေ့ချင်နေပြီကွာ’

ကျွန်မသည် စားပွဲပေါ်မှ ဖိုင်တွဲများ နှင့် စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းဆည်းစုထပ်ပြီး လက်ဆွဲ အိတ်ထဲထည့်၍ လက်ဆွဲအိတ်ကိုပိတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ စားပွဲအံဆွဲသော့များ၊ ဗီရိုသော့များကိုခတ်ကာ ဟန်းဖုန်း (Hand Phone) ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပြန်ရန် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ။ ဒီတော့ မင်းမြတ်စံ ပါ ကျွန်မကို ပြုံးစေနှင့်စိုက်ကြည့်ရင်း မတ်တတ်ရပ်ပါသည်။ ။

‘ကဲ ... ကိုစံ၊ ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးနဲ့ ပဲ နားချနေတာ မမောသေးဘူးလား ရှင်၊ ရှင့်ကို ခိုင်းမယ့်အလုပ်တွေ တနင်္လာနေ့ကို ရွှေ့သွားပြီ၊ တော်တော့နော်၊ တနင်္လာနေ့မှ ရှင်ကျွန်မ ကို စာရင်းတွေပြုစုပေးတော့၊ ဘာမှ ထပ်ပြောမနေနဲ့ ’

‘ဟောကြည့် ... တနင်္လာနေ့ဟာ ဘာနေ့လဲဆိုတာရော ခင်ဗျား မသိတော့ဘူးမို့လား၊ အဲဒါ ကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ သိပ်ခက်တာပဲ၊ အပျိုကြီးတွေများ ဗျာ’

‘ရှင် ကျွန်မကို ကလဲ့စားမချေပါနဲ့ ကိုစံ၊ တနင်္လာနေ့ဟာ ဘာနေ့လဲဆိုတာသာ ပြော’

ကျွန်မရော သူပါ အခန်းထဲကနေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာကြတော့ အခန်းအပြင်ဘက် စားပွဲရှည်နောက်တွင် ထိုင်နေသူ ကျွန်မရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး နီနီက ပြုံး၍ ကြည့်နေပါသည်။ ။ ဤတွင် သူက နီနီဘက်ကို ပြုံးစေမျက်နှာပေးဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း ...

‘ဟေ့ ... နီနီ၊ မင်းရဲ့ မမကို သတိပေးလိုက်စမ်းပါဦးကွာ၊ တနင်္လာ

နေ့ဟာ ဘာနေ့လဲဆိုတာ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ဝါအကုန်မှာ လည်း မင်းမမဆီက ငါတို့ စားရဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး နီနီ ရေ’

ထိုအခါကျမှ ကျွန်မ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ကာ ...

‘ဟယ် ... တနင်္လာနေ့က သီတင်းကျွတ်လား၊ သီတင်းတောင် ကျွတ်ပြီတဲ့ လား၊ ဘုရားရေ ... မြန်လိုက်တာ၊ အခုမှ အောက်တိုဘာ၊ ဟင် ... ငါးရက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဟုတ်လို့ လား ကိုစံရယ်’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ’

သူ့ရဲ့ ခပ်ထွေထွေပြောသံကြောင့် နီနီတောင် နှုတ်ခမ်းကို လက်က လေးနှင့်ကွယ်၍ ရယ်မော လေသည်။ ။

‘သီတင်းက စောကျွတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ခင်ကိုကိုရယ်၊ နော် ... ကျွန်တော်တို့ အသက် တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးလာကြတာပါ’

အို ... မဟုတ်သေးပါဘူး။

အချိန်တွေရဲ့ ကုန်ဆုံးမှု လျင်မြန်တာကို ကျွန်မ အံ့သြနေတာပါ။

ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မအဖို့ ကျွန်မရဲ့ အသက်ကို စတင်ထိတ်လန့် လာလေသည်။ ။

တကယ်ပဲ ကျွန်မ လက်ထပ်သင့်နေပြီလားကွယ်။

(၂)

ထိုနေ့ညက ကျွန်မအိပ်ခန်းရှိ တယ်လီဖုန်းမှ အသံမြည်လာချိန်တွင် တစ်အိမ်လုံးတောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်လေသည်။ ။ အချိန်ကို လည်း ကြည့်ဦး။ ညဆယ်နာရီနဲ့ မိနစ်စွန်းစ။

ကျွန်မလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ။

အသက် ၃၂ နှစ်အရွယ်၊ ဆေးဝါးကုမ္ပဏီ၏ ဒါရိုက်တာ (Director) ရာထူးကို ယူထားသူ ကျွန်မအနေနှင့် ဖုန်းဆက်၍ စကားတင်းဆိုစရာ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းများ လည်း မရှိတော့ ပါ။ ကုမ္ပဏီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်လည်း ကျွန်မ၏ အိမ်သို့ ညကိုးနာရီနောက်ပိုင်းအချိန်က ကျွန်မအတွက် ကိုယ်ပိုင်အချိန်။ အပန်းဖြေအနားယူရန် အချိန်။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ခွင့်ပြုထားသူနှစ်ဦး။ တစ်ဦးက အတွင်းရေးမှူး မလေး နီနီ။ နောက်တစ်ဦးက မင်းမြတ်စံ။

ကျွန်မ အံ့သြစိတ်နှင့်ပင် တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို အိပ်ရာထဲကနေ ရုပ်မြင်သံကြားကို ထိုင်ကြည့်နေရင်း လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။

‘ဟဲလို ... ခင်ကိုကို ပြောနေပါတယ်’

တစ်ဖက်မှ ရယ်သံခပ်တိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံ။ ကျွန်မ စိတ်တိုဒေါသထွက် လာပြီး ဖုန်းကိုပြန်ချတော့ မည်အလုပ် ...

‘ဟေ့ ... မင်းဖုန်းမချလိုက်နဲ့ နော်၊ ကိုယ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိရင် နောက်မှ နောင်တရ လိမ့်မယ်၊ စိတ်မတိုနဲ့ ၊ စိတ်ရှည်ရှည်ထားရင် မင်း ဝမ်းသာရလိမ့်မယ်’

ကြည့်စမ်း ... ရာရာစစ။ သင်းက ဘယ်သူမို့လို့ လဲ။ ကျွန်မ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ ဦးနှောက်ကို အလျင်မြန်ဆုံး အလုပ်ပေးမိသည် ။ ဘုရားရေ ... အဲဒီအသံကို ငါတစ်နေရာရာမှာ ကြားဖူးခဲ့သလိုပဲ။

ကျွန်မခေါင်းထဲကို တဒိတ်ဒိတ် သွေးတွေတိုးဆောင့်လာသည် ။ အဲဒီလူရဲ့ လေသံက ခင်ကိုကို ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို စာအုပ်တစ်အုပ်လို အစမှ အဆုံး ဖတ်ရှုပြီးထားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ။ သိပ်ကို ရင်းနှီးသေချာလွန်းနေပါလား။

‘ရှင် ... ရှင် ...’

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုကို၊ အရှုံးပေးမှာ လား’

ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားတွေ ရုတ်ခြည်းပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်သွားပါသည် ။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ထူးဆန်းလှစွာ ကျွန်မကို ‘ကိုကို’ ဟု ခေါ်သူသည် ထိုယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပါသည် ။ ပြီးတော့ အဲဒီယောက်ျားသည် ကျွန်မဆီက အရှုံးပေးမှုကိုလည်း အမြဲတမ်း ရက်ရက်စက်စက် လိုချင် သူဖြစ်သည် ။ အဲဒီလူဟာ ... အဲဒီလူဟာ ...

‘ကောင်း ... ကောင်း ... နင် ကောင်းလွန်း မဟုတ်လား ဟင်’

တအစ်အစ်နှင့် လည်ချောင်းထဲမှ ညစ်ထုတ်သော ရယ်သံမျိုး ထွက်လာသည့်အခါ ကျွန်မ လက်ထဲက ကြိုးမဲ့တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်လည်း ဒေါက်ခနဲကြမ်းပေါ် လွတ်ကျသွားတော့သည် ။

ကျွန်မ အံ့ဩလွန်းစွာ နှုတ်ခမ်းများ ပွင့်ဟလျက် ဝမ်းသာအားရ

အော်ဟစ်မိလေသည်။ ။

‘ကောင်း ... ကောင်း’

ကယျာကယာ ကြမ်းပေါ်က တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်မ ပြန်ကောက်ကိုင်တော့ သူ့အသံက စူးဝါးစွာ ပြန်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

‘အရူးမ ... အဲဒါဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့နားကို အူသွားတာပဲ၊ နင် အခုထိ လက်မမြဲသေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါသိတယ်၊ နင့်တယ်လီဖုန်းခွက် လွတ်ကျတာ’

‘ငါဝမ်းသာလွန်းလို့ ဟဲ့ ငနာရဲ့ သိလား၊ နင် ... နင် တကယ်ကောင်းလွန်းနော်၊ နင် ... နင် အခုဘယ်က ဆက်နေတာလဲ၊ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက် လာပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာတာလဲ၊ ဟဲ့ ... ငါ့ဖို့ ရော ဟိုကဘာဝယ်တာလဲ၊ မပါရင်တော့နော်၊ ဟင်း ... ဗိုက်ခေါက် ပြတ်ပြီသာမှတ်’

‘ဟေ့ ... ဟေ့ ... စွတ်မေးမနေနဲ့၊ ငါကဘာအရင်ဖြေရမှာ လဲ’

ကျွန်မ ဝမ်းသာလွန်း၍ လူကလည်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လာသည်။ ။ ခုနက ငိုက်မှေးချင်နေသော မျက်လုံးများက အခုတော့ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေပါပြီ။ အိပ်ရာထဲကနေလည်း ခုန်ထွက်ကာ ခုတင်ကို ပတ်ချာလှည့်ပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ ။

‘အံမယ် ... မူမနေစမ်းနဲ့၊ နင်ဖြေချင်တာ အရင်ဖြေ’

‘ဟီး ... ဟီး ... ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးနဲ့ နော်၊ ငါပြန်ရောက်တာ တစ်လကျော် ...’

‘ဘာ ... အကောင်စုတ်၊ အဲဒီ တစ်လအတွင်းမှာ ငါ့ဆီ ဖုန်းမဆက်၊ စာမရေးဘဲ နေနိုင်ရ အောင် နင်က ဘာကောင်မို့လို့ လဲဟဲ့၊ နင်က အဲဒီ

တစ်အတွင်းမှာ ဘာအလုပ်တွေရှိနေလို့ ငါ့ဆီ လုံးဝ မဆက်သွယ်ဘဲ
နေနေရတာလဲ။ ဘာလဲ ... နင် မိန်းမယူတော့မလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် မိ
န်းမပဲ ရ လာပြီ လား၊ ဟင် ... ငကောင်း’

‘ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့’

‘ဘာ ...’

ကျွန်မ သူ့ရဲ့ စကားကို ရှင်းလင်းတိကျစွာ နားလည်နိုင်ဖို့ အစွမ်းကုန်
ကြိုးစားနေဆဲမှာ ပဲ သူ့ဆီက အဆိုးဝါးအပြင်းထန်ဆုံးစကားကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။ ။

‘ငါလက်ထပ်တော့မယ် ကိုကို’

‘ဘာ ...’

ကျွန်မလက်ထဲက ဖုန်းခွက်သည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ‘ဒေါက်’ ခ
နဲကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျပြန်ပါသည်။ ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ ချက်ချင်းပြ
န်မကောက်ပါ။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို မှ င်သက် လျက်ငေးကြောင်ကြည့်
နေမိသေးသည်။ ။ ပြီးမှ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ...

‘ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲဒီလောက် လွတ်ကျနေတာ နင့်ဖုန်းမပျက်
သေးဘူးလား’

‘ငါ့အကြောင်းငါသိတယ်၊ အကြမ်းခံတဲ့ အမျိုးအစားဝယ်ထားတာ၊
လျှာမရှည်နဲ့၊ ခုနက နင် ဘာပြောတယ်၊ လက်ထပ်တော့မယ် ... ဟုတ်
လား၊ မယုံဘူး၊ လာနောက်မနေနဲ့’

‘ငါတကယ်ပြောတာ ကိုကို၊ ကျိန်ဆိုရင် ကျိန်ပါမယ်၊ အဲဒီကိစ္စကြော
င့်ပဲ ငါနင့်ဆီကို အခု ဖုန်းဆက်ဖြစ်တာ၊ နင်ငါ့ဆီကို အခုလိုက်လာမှ ဖြစ်
မယ်၊ ငါ့မှာ နင့်ကို ပြောပြချင်တာတွေ အများကြီးပဲ၊ ငါအကူအညီတော

င်းတာပါ ကိုကို၊ ငါ့စိတ်တွေလည်း အရမ်းကို လှုပ်ရှားနေတာ၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင် ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး၊ ငါ့ဘေးနားမှာ နင်ရှိနေမှ ဖြစ်မှာ ၊ နင် လာခဲ့စမ်းပါ’

‘ဖုန်းထဲကနေ အခုပြောပါလားဟဲ့’

‘နင်ကလည်း ငါ့အကြောင်း သိရဲ့ သားနဲ့ ၊ စကားပြောရင် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အားရပါးရ ပြောချင်တာ၊ ဈေးကိုင်မနေနဲ့ ကိုကို၊ အခုအချိန်မှာ ငါနင့်ကို ဘယ်လိုပဲ တောင်းပန်ရ တောင်းပန်ရ အတင်းခေါ်ရမှာ ၊ အခုအချိန်ဟာ ငါ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးအချိန် ကိုကိုရ၊ ပြီးတော့ ငါ့မှာ ရင်ထဲ ရှိသမျှ ဖွင့်ထုတ်တိုင်ပင်ဖို့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းဆိုလို့ နင်ပဲရှိတာ၊ နင်နဲ့ ငါ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း လို့ အခုထက်ထိ နင် သတ်မှတ်သေးတယ်ဆိုရင် နင်မနက်ဖြန်ကို ငါ့ဆီရောက်လာခဲ့စမ်းပါ ကိုကို၊ ငါ ပြောတာ ကြားလား’

‘နင်အခု ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ’

‘ရန်ကုန်က’

‘သေပါလား၊ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးဆိုတာ မိုင်ပေါင်းရာချီပြီး ဝေးတယ်ဟဲ့၊ မနက်ဖြန် ဘယ်လို ရောက်မလဲ’

‘လေယာဉ်စီးလာတာ၊ Air Mandalay ဒါမှ မဟုတ် Yangon Airway ၊ လက်မှတ်ခ ငါပြန် ပေးမယ်’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အင်္ဂလန်က ပြန်ရောက်တာဖြင့် တစ်လကျော်ကြာနေပြီ၊ အခုမှ ငါ့ဆီ ဆက်ပြီးတော့၊ သိပ်ပိုမနေနဲ့ ’

‘ပိုရမယ် ကိုကို၊ အချိန်က လုံးဝမရှိတော့ဘူး၊ ငါကနောက်လာမယ့် စနေကို လက်ထပ်ရတော့ မှာ ’

‘ဘာ ... ဒီတစ်ခါတော့ တယ်လီဖုန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား
၍ လွတ်မကျမိ။ ကျယ်လောင်စွာနဲ့ တော့ အံ့အားသင့်တကြီး ပြန်မေးမိ
လိုက်သည်။ ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ ဒီလောက်အလောသုံးဆ
ယ် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ငါ သိရသလောက် နင် အင်္ဂလန်ကို မသွားခင်က န
င့်မှာ ရည်းစားဆိုလို့ မူးရင် ရှူစရာတောင်ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာ
လဲ ... ဟိုမှာ တွေ့ခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်စ’

‘ပြောရင်လည်း နင် ငါ့ကို ရယ်ဦးမှာ ပဲ၊ သူနဲ့ ငါတွေ့တာ တစ်လ
တောင် မပြည့်ချင်သေးဘူး ကိုကို’

‘ဗုဒ္ဓေါ’

ကျွန်မ အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားသည် ။ ဒီနေ့ည
အဖို့ ကောင်းလွန်းသည် ဆိုသည့် ထိုယောက်ျားသည် ကျွန်မကို ထိတ်လ
န့်တကြားဖြစ်အောင် တော်တော်လုပ်နိုင်လွန်းသည် ။

နားထောင်ကြည့်ဦးလေ။ သူပြောတဲ့ စကားက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အ
သက် ၃၁ နှစ်အရွယ်၊ အဲလေ ... ၃၂ နှစ်အရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်။
ပညာတတ် ဆရာဝန်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကနေ (M.R.C.P) ဆိုတဲ့ အထူးကုဆ
ရာဝန်ကြီးဘွဲ့ကိုတောင် လောလောလတ်လတ်ကလေးမှ ရယူလာသူ။
အဲဒီလူက သူနဲ့ တွေ့ဆုံတာ တစ်လတောင်မပြည့်သေးတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို နောက်တစ်ပတ်အလို မှာ လက်ထပ်တော့မှာ တဲ့ ။ သူ့မှာ ဦး
နှောက်ရောရှိသေးရဲ့ လား။

‘နင် ရူးနေပြီလားဟင်’

‘အေး ... အဲဒါငါလည်း မသိဘူး၊ နင် မေးမလို့ ’

‘ဒုက္ခေ’

‘ဗုဒ္ဓေါတွေ၊ ဒုက္ခေတွေ လုပ်မနေနဲ့ ၊ နင်ငါ့ကိုကူညီချင်စိတ် လုံးလုံး မရှိဘူးလား၊ ဒီမှာ ငါဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး၊ ငါ လုပ်တာတွေ မှားလား၊ မှန်လားလည်း မသိ တော့ဘူး၊ အခြေအနေတွေ ကလည်း ငါလိုက်မမီအောင် အလျင်အမြန်ကြီး ပြောင်းလဲကုန်တာ၊ နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့မှာ ငါလက်ထပ်ရတော့မယ်ဆိုတာကို ငါ့ကိုယ်ငါ တောင် မယုံချင်သေးတာ မိကို၊ နင် မနက်ဖြန် ငါ့ဆီအရောက်လာမှ ဖြစ် မှာ ပါဟာ၊ အဲဒီကျတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း ငါအကုန် ပြောပြမယ်၊ မဖြွင်းမချန် ပြောပြမယ်၊ ပြီးတော့ ငါသူ့ကို တကယ်လက်ထပ်သင့်ရဲ့ လား ဆိုတာ နင် ဘေးကနေကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးစမ်းပါဟာ၊ ဘာမှ မလွန် သေးခင် မကျွံသေးခင် နင့်ရဲ့ စဉ်းစား တွေးခေါ်မှု၊ အကြံပေးမှုတွေကို ငါ တကယ်လိုအပ်နေတာ၊ နင့်ကို အဲဒီအချိန်မှာ ငါသိပ်လိုအပ်နေတာ နင် နားလည်ပေးစမ်းပါ’

ဘုရား ... ဘုရား။ နောက်ထပ် ခုနစ်ရက်တိတိအကြာမှာ မိန်းမတစ် ယောက်နဲ့ လက်ထပ် တော့မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကျွန်မကို သိပ်လိုအပ်နေတယ်တဲ့ ။ ဒီစကားကို ကျွန်မက ဘယ်လိုနားလည်ရမှာ လဲဟင်။

ကျွန်မ အံ့အားသင့်စွာ မှ င်တက်နေစဉ် ...

‘ပြီးတော့လေ နင် ဖုန်းကို လွှတ်မချလိုက်နဲ့ ဦး၊ ငါနင့်ကို အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံးတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးကလေ’

‘ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ’

‘ငါနဲ့ လက်ထပ်မယ့် သတို့ သမီးပေါ့ဟ၊ နင်ကလည်း ကြောင်လိုက် တာ’

‘ဟဲ့ ... အဲဒါ’

‘အေး ... အဲဒါပဲ ငါပြောမလို့ ၊ သူက ငါ့ထက် ၁၃ နှစ်တောင် ငယ်တယ်လေ’

‘ဘုရားရေ ...’

ကျွန်မအဖို့ ဒီနေ့ညတော့ ကုသိုလ်တော်တော်ရလောက်ပြီဖြစ်သည် ။ သူ ပြောထားတာတောင် ဖုန်းခွက်က ကျွန်မလက်ထဲကနေ လွတ်ကျလုမတတ် ဖြစ်သွားသေးသည် ။ ကျွန်မ တုန်လှုပ်ခုန်ပေါက် သောလေသံနှင့် ...

‘နေ ... နေ ... နေပါဦး၊ နင် ... နင့်ကောင်မလေးက ဒါဆို ...’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ကဲ ... ပြော၊ ဘာပြောဦးမလဲ၊ နင် ငါ့ကို ရူးနေပြီလို့ ပြောဦးမလား၊ အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ နင် ရန်ကုန်ရောက်မှ ပဲ ဆုံးဖြတ်တော့၊ ဒီကအခြေအနေတွေကို နင်မြင်မှ ...’

သူ့စကားမဆုံးသေးခင် ကျွန်မ အလောတကြီး လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် ဖြတ်မေးလိုက်မိပါ သည် ။

‘နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဒါဆိုလူကြီးတွေက သဘောမတူကြဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘သေစမ်း ... တူလွန်းလို့ ခက်နေတာဟေ့၊ တူလွန်းလို့ ခက်နေတာကိုကိုရ’

ကျွန်မ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ခုတင်ဘေးသို့ မှီလျက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိလေ သည် ။ တကယ့်ကို စိတ်ပျက်အားလျော့သွားတာ

ပါ။ ကျွန်မဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ချေ။ ဖုန်းကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း အေးခဲတိတ်ဆိတ်စွာ မှ င်တက်နေမိတာ မိနစ် ပေါင်းများစွာ။ ဟိုတစ်ဖက်က ကောင်းလွန်းက ခဏအကြာ စူးစူးရှရှ ထမေးသည်။

‘ဟဲ့ ... နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’

ကျွန်မ အေးစက်စက်ပြန်ဖြေဖြစ်သည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

‘နင်ငါ့ဆီလိုက်လာမှာ လား ကိုကို’

ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးကန်ဖင့်နဲ့စွာ ချလိုက်မိရင်း ...

‘ငါလိုက်လာမှ ပဲဖြစ်တော့မှာ ပေါ့ ကောင်းရယ်’

ကျွန်မစကားအဆုံးမှာ သူ့ရဲ့ ဝမ်းသာအားရစွာ အော်ဟစ်လိုက်သံက ကလေးတစ်ယောက်လို ပင် အကျယ်ကြီးပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

‘ဟေး ... ဒါမှ ငါ့သူငယ်ချင်းကွ’

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဒီဘက်မှာ ခပ်ယဲ့ယဲ့ကလေးပြီးရင်း တိတ်ဆိတ်နေမိခဲ့ပါသည်။

‘ကိုကို နင် မနက်ဖြန် လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်လို့ ရပြီဆိုတာနဲ့ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်စမ်းပါ။ ငါ့ဖုန်းက အရင်ဖုန်းပဲ၊ မပြောင်းဘူး၊ နင် ဘယ်လေယာဉ်နဲ့ လာမှာ ၊ ဘယ်အချိန်ရောက်မှာ တွေ ငါ့ကို ဆက်ပြောနော်၊ ငါမင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှာ လာကြိုမှာ ၊ ကြားလား၊ မမေ့နဲ့ ၊ ကဲ ... ဒါပဲ၊ ဒီကိုရောက်မှ ငါဆက်ပြောတော့မယ်၊ နင် ဒီနေ့ပစ္စည်းတွေအမြန်ထည့်ပြီး ပြင်ဆင်တာလေ၊ ဟေ့ ... သူငယ်ချင်း၊ ငါတစ်ခု နင့်ကိုပြောရဦးမယ်၊ န

ငုံကိုလည်း ငါလွမ်းနေတာပါ ကိုကိုရ၊ ငါတို့ မတွေ့ကြတော့တာ တော်တော်တောင် ကြာပြီနော်၊ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲဟင်၊ လေးနှစ်ထင်တာပဲ’

‘ခုနစ်နှစ် ... ခုနစ်နှစ်၊ ငါမှတ်မိပြီ၊ ငါတို့ နောက်ဆုံးတွေ့တာ နင့်ရဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက် မွေးနေ့လုပ်တုန်းက နင့်ရဲ့ အဲဒီမန္တလေးအိမ်အထိ ငါ လာပြီး တစ်ပတ်လောက် တက်အိပ်၊ တက်စား လုပ်သေးတာရော ၊ အဲဒါ နင်နဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့တာပဲနော် ကိုကို’

‘အေး ... နင် နင် မျိုဆို့ထားရတာကျတော့ နင်မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟာ ... ခုနစ်နှစ်တောင်ရှိပြီနော်၊ နင့်ကိုငါ တွေ့ချင်လိုက်တာ ကိုကိုရ၊ နင် ဖက်တီးမကြီး ဖြစ်နေပြီလားဟင်’

‘သေပါလား၊ တော်ပြီ ... အကောင်စုတ်၊ ငါပစ္စည်းသိမ်းရမယ်၊ ဒါပဲ ... မနက်ဖြန်တွေ့မယ်’

သူ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ။

‘ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အဲဒါဆို ဒါပဲနော်၊ ငါဖုန်းချလိုက်မယ်၊ ဂွတ်ဒီနိုက်’

‘ကောင်းသောည မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ ငနာလေးရဲ့ ၊ ငါဒီနေ့ည နင်လုပ်လို့ အိပ်ရေးပျက်တော့ မယ်’

ကျွန်မရဲ့ ကျိန်စာတိုက်မှုတွေကို သူ ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ဖုန်းချသွားပါသည်။ ။ ကျွန်မမှာ တော့ ဒီဘက်မှာ ဖုန်းထဲက လိုင်းပြတ်တောက်သွားသကဲ့သို့ ငေးကြောင်လျက် နားထောင်နေမိရင်း ရယ်ရမလို ငိုရမလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ။

သူငယ်ချင်း။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက်ကတည်းက

ကွဲကွာသွားခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း။ အဲဒီ လူဟာ ကျွန်မရဲ့ ဘယ်လိုမှ မေ့နိုင်စရာမရှိသော အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ညှစ်ထေးစွန်းပေမှု ကင်းစင်စွာ အဖြူရောင်သန့်သန့် သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ဖူးမယ်လို့ ယုံကြည်ကြရင် အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မနှင့် ကောင်းရယ်ပါ။ အဲဒီသံယောဇဉ်တွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ သိပ်ကိုရှည်ကြာခဲ့ပါတယ်လေ။

သူ့ရဲ့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ၊ ကျွန်မရဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေထက် အချိန် အများကြီး ပိုစောစီးခဲ့တယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေထက်လည်း ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပိုနီးကပ်ခဲ့ကြ တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ သူကတော့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှုကို ယနေ့ထက်ထိ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ သက်သေပြနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ။ ကဲ... အခုရော ဆက်ပြီး သက်သေပြနိုင်ပါဦးမလား ခင်ကိုကို။

အို ...ဘာလို့ မပြနိုင်ရမှာ လဲ။

ကျွန်မ အိပ်ရာထဲမှ ဝုန်းခနဲခုန်ထလိုက်ပါသည် ။

‘အန်တီလေး ... အန်တီလေး’

အခန်းနှင့်ကပ်လျက်မှ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အဒေါ်အပျိုကြီး၏ အခန်းတံခါးကို အပြေးအလွှားသွား၍ ထုရိုက်လိုက်မိသည် ။

‘အန်တီလေး ... တံခါးဖွင့်ပါဦး’

အန်တီလေးက လက်ထဲမှာ စိပ်ပုတီးကို တချောက်ချောက်ကိုင်စိပ်နေရင်း ထွက်လာသည် ။

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိကို၊ အိမ်မီးလောင်တာ ကျနေတာပဲ၊ ညည်းကို

ယံညည်း ကလေးများ မှတ်နေသလား၊ ညည်းအသက် ...’

‘အန်တီလေးတို့ ကလည်း ထစ်ခနဲရှိ ဒီအသက်ပဲ ခလုတ်တိုက်နေ၊ ဒီမှာ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု ပြောမလို့ ’

တကယ်တော့ အန်တီလေးရဲ့ အသက်က ၄၃ နှစ်ပဲ ရှိသေးတာပါ။ သို့ပေမဲ့ အန်တီလေးသည် တကယ့်အတွားအိုလေးတစ်ယောက်လို စိပ်ပုတီးကို လက်ကမချဘဲ ဘုရားဖက်၊ တရားမက်နေပြီ။ မိဘများ မရှိကြတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း အန်တီလေးတစ်ယောက်သာပင် ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အုပ်ထိန်းသူဆိုတော့ အသက်ထက်စောပြီး ပိုရင့်ကျက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။

အန်တီလေးနှင့် ကျွန်မသည် တစ်ခါတစ်ရံတော့ အမေနဲ့ သမီးလို၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ညီအစ်မနှစ်ယောက်လို ကောင်းတိုင်ပင် ဆိုးတိုင်ပင် သိပ်အားကိုးရသော ကျွန်မရဲ့ မိန်းမဖော်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ။

‘အန်တီလေး ... ကောင်းလေ၊ ကောင်း ...’

အဲဒီလောက်ပြောလိုက်ရုံနှင့် အန်တီလေးသည် ကျွန်မဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းပြီဖြစ်ကြောင်း ဒက်ခနဲ တန်းသိသွားပါသည်။ ။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝမှာ ကောင်းဆိုသော အမည်နာမနှင့် ယောက်ျားသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ပြီးတော့ အဲဒီယောက်ျားသည် ကျွန်မရဲ့ ဘဝအပေါ် ဘယ်လောက်လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း အန်တီလေး အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ။

‘ဟဲ့ ...ကောင်းဘာဖြစ်လဲ၊ သူ အင်္ဂလန်မှာ ဆို’

‘ဘယ်ကလာ၊ သူအခု မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်နေပြီ အန်တီလေးရဲ့ ၊ သိလား၊ ပြီးတော့...’

အန်တီလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်လာကြသည်။ ။

‘ပြီးတော့ သူ လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့ ’

‘ဘုရားရေ’

အန်တီလေးက ကျွန်မ၏ မျက်ဝန်းတွေထဲ လေးနက်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ။

‘အဲဒါ ညည်းက အခု ငါ့ဆီလာငိုတာလား’

‘ဖွီး ... ဘာလို့ ငိုရမှာ လဲ၊ အန်တီလေးနော်’

ကျွန်မ အန်တီလေးရဲ့ လက်မောင်းကို ရှက်ရှက်နှင့် ထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

‘သိဘူးလေ၊ ညည်းတို့ နှစ်ယောက်က ...’

‘သူငယ်ချင်းတွေဟာကို’

‘ဘာ သူငယ်ချင်းလဲ၊ ညည်း အဲဒီမှာ သူငယ်ချင်းလုပ်နေ၊ ဟိုမှာ သူများ နောက်ပါသွားပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ညည်းအသက်ကိုလည်း ညည်းပြန်ကြည့်ဦး၊ ရှုပ်ပါတယ်အေ၊ ညည်းလည်း အားကျ မခံ မောင်မြတ် စံနဲ့ သာ ကောက်ယူလိုက်တော့’

‘ဟာ ... အန်တီလေးကလည်း ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုစံက မကိုရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ၊ သူငယ်ချင်းပဲဥစ္စာ’

‘လာပြန်ပြီလား ဒီသူငယ်ချင်း’

‘အန်တီလေးလို မကိုက အပျိုကြီးလုပ်မှာ ပါဆိုနေမှ ၊ အေးအေးနေတာ မကြည့်ချင်ဘူးလား’

‘အပျိုကြီးရဲ့ ဒုက္ခတွေကို ကျုပ်သိလို့ ပြောနေတာပေါ့၊ မိကိုရယ်၊ ခက်

လိုက်တာ၊ ကဲ ... အခု မောင်ကောင်းက ညည်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကြွားလိုက်ပြီ မဟုတ်လား၊ သူစွဲပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း၊’

‘ကြွားတာ မဟုတ်ဘူး အန်တီလေး၊ မကို့ကို သူ့မင်္ဂလာပွဲလာဖို့ ဖိတ်လိုက်တာလေ၊ သူက နောက်လာမယ့် စနေနေ့မှာ လက်ထပ်တော့မှာ တဲ့ ၊ အဲဒါ သူ့မင်္ဂလာပွဲမှာ ကူလုပ်ဖို့ မနက်ဖြန်ကိုပဲ ရန်ကုန်ကို အရောက်လာခဲ့ပါတဲ့ ၊ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်’

‘ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ကျုပ်လည်း လိုက်ချင်လိုက်တာတော်၊ မောင်ကောင်းဆိုတာလည်း ငါ့လက်ပေါ်တင် ကြီးလာတာပါ၊ သူယူမယ့်သတို့သမီးကိုလည်း ငါတွေ့ဖူးချင်လို့ ’

‘လိုက်ခဲ့ ... လိုက်ခဲ့၊ မကိုတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရန်ကုန်ဆင်းကြတာပေါ့’

‘ဖြစ်မလားဟဲ့၊ ညည်း မရှိရင် ဒီအိမ်ကို ကျုပ်ပဲစောင့်ရမှာ ၊ တတ်နိုင်ပါဘူးအေ၊ သူ့ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ဟန်းနီးမွန်းထွက်ရင် မန္တလေးကို ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါလို့ ၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာ ပဲ တည်းလို့ ၊ ဟဲ့ ... မှာ ခဲ့နော် မိန်းမ၊ သေသေချာချာ’

‘ဪ ... စိတ်ချပါ အန်တီလေးရဲ့ ၊ မန္တလေးမှာ ကောင်းရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုလို့ ကျွန်မတို့ ပဲ ရှိတာ ကို၊ သူလာရင် ဒီအိမ်မှာ ပဲ တည်းရမှာ ပေါ့’

‘မိကို ညည်း ဓာတ်ပုံများများ လည်း တွဲရိုက်ခဲ့နော်’

‘အင်းပါ အန်တီလေးရယ်၊ မကို သိပါတယ်၊ အဲဒါအရေးမကြီးဘူး၊ အခု ထုံးစံအတိုင်း ပေါင်မုန့်မီးကင် ယိုသုတ်ကလေးနဲ့ နွားနို့လေး ကျိုပေးထားပါဦး’

အန်တီလေး မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ အဲဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်မ ဘ

ယံသို့အတွက် ဒါတွေ လုပ်ခိုင်းနေတာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မရဲ့ အရိပ်ကို အနီးကပ်စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသော အန်တီလေး သိသွားပါပြီ။

‘ဟဲ့ ...ညကြီးမိုးချုပ်မှ မောင်မြတ်စံကို ညည်းက ခေါ်ဦးမလို့ လား’

‘ဟာ ... အန်တီလေးကလည်း ၊ တစ်ပတ်လောက်တောင် မကို ကုမ္ပဏီကို ပစ်ထားသွားရမှာ ၊ သူ့ကို အလုပ်လွှဲစရာအများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့ည သူ့ကို ခေါ်ပြောထားမှ ရမှာ ပေါ့။ မနက်ကျရင် လည်း လေယာဉ်လက်မှတ်ကို အစောကြီးထပြီး သူ့ကိုပဲ ဝယ်ခိုင်းရဦးမှာ ၊ လုပ်ပါ အန်တီလေးရဲ့ ၊ မိုးမချုပ်သေးပါဘူး၊ ဆယ်နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတဲ့ ဟာကို’

အန်တီလေးသည် စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာကို တမင်လုပ်ကာ လက်ထဲက စိပ်ပုတီးကို လက်တွင် အသံကျယ်ကျယ်မြည်တဲ့ အထိ ဆောင့်ဆောင့်၍ ရစ်ပတ်လိုက်တော့သည် ။

‘မိကို ညည်းဟာလေ အခုထက်ထိ စိတ်ထင်ရာကို ဇွတ်လုပ်နေတုန်းပဲ၊ ကဲ .. သွား ... သွား၊ မောင်မြတ်စံဆီကို မြန်မြန် ဖုန်းဆက်တော့’

ကျွန်မ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း အန်တီလေးအနားက အလျင်အမြန် ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည် ။ ဒီလောက်ချော့လျှင်ပဲ အန်တီလေးသည် ကျွန်မအလိုအတိုင်း လိုက်လုပ်ပေးတော့မှာ ပါ။ ဘယ်တုန်းက များ ကျွန်မကို အန်တီလေး အလိုမလိုက်ခဲ့တာလည်း ရှိဖူးလို့ လဲနော်။

ကိုစုံဆီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်မီ အိမ်မှ ကူဖော်လောင်ဖက် ကောင်မလေးကိုလည်း သွားနှိုးပြီး ခိုင်းရ သေးသည် ။

‘စိုးစိုးရေ ... မမ မနက်ဖြန်မနက်ကို အရေးတကြီး ခရီးသွားစရာပေါ်လာလို့ အဝတ်တွေ ထည့်ပေးပါဦးကွယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

စိုးစိုးခမျာလည်း အိပ်ရာထဲက ကမန်းကတန်း လူးလဲထရှာသည် ။
စိုးစိုးမှာ ကျွန်မ အဲဒီလို အရေးတကြီးအလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးတွေ ခဏခဏ
ထွက်ပေါင်းများ တော့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ထည့်ပေး ရသည့်အလုပ်
ကို ဘာမှ ပြောစရာမလိုအောင် ကျွမ်းကျင်နေပါပြီ။ ကျွန်မ ဘာမှ
လှည့်ကြည့်စရာမလို။ မနက်ကျလျှင် ခရီးဆောင်သေတ္တာကိုဆွဲပြီး ထွက်
သွားရလောက်အောင် စိုးစိုးက စေ့စပ်သေချာနေပြီ။

စိုးစိုးအခန်းကို ဝင်ပြောပြီးတော့ ကျွန်မ ဧည့်ခန်းကိုဆင်းကာ ကိုစုံ
ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကြိုးစားရ သည် ။ ဖုန်းထဲမှ သူက တအံ့တဩနှင့် ပြန်
ထူးသည် ။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ ခင်လေး’

‘အိမ်ကို အခုလာခဲ့ပါဦး ကိုစုံ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ ’

‘ဖုန်းထဲက အရင်ပြောလို့ မရဘူးလား’

‘ဪ ... လာခဲ့ပါဆိုနေမှ ၊ ကိုစုံကလည်း ဈေးကိုင်လိုက်တာ၊ အိမ်
ရောက်တော့မှ အားလုံး ပြောပြမယ်’

‘ကိုယ် တီဗီက ကိုရီးယားကားကြည့်နေတယ်ကွ’

‘ရှင့်ရဲ့ ကိုရီးယားကားနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်သူပိုအရေးကြီးသလဲ၊ ကိုစုံနော်
,

‘မင်းပဲ ကိုးနာရီနောက်ပိုင်း အလုပ်မလုပ်ဘူးဆို၊ အဲဒါ မင်းကိုယ်ပိုင်
အချိန်ဆို’

‘အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ရှင်ရေ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ... ကိစ္စ၊ ဒီ

မ ၂၁ အန်တီလေးက ရှင့်အတွက် နွားနို့လည်း ထကျူနေပြီ၊ ပေါင်မုန့်လည်း မီးကင်နေပြီ၊ လာဆိုလာ၊ ဒါပဲ’

သူ တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်ပါသည်။ ။ ကိုစံဆိုတဲ့ ယောက်ျားက အဲဒီလို။ ကျွန်မရဲ့ အမိန့်ကို မနာခံတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အဲဒီလို ကျွန်မ ကို ကသိကအောက်ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်လိုက်ချင်သေး သည် ။

‘ကဲ ... ကဲ ... ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း’ ဟု ကျွန်မကို ကတိပေးကာ ဖုန်းချသွားပါသည်။ ။

ကျွန်မကတော့ သူရောက်လာလျှင် ကောင်းအကြောင်းကို ဘယ်က စတင်ပြောရမှာ ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေလေသည်။ ။ ဪ ... ကိုစံ ရယ်။ ကောင်းဆိုတာလေ ကောင်းလွန်းလို့ ခေါ်တဲ့ သူဟာ ...။

(၃)

ရန်ကုန်သို့ သီတင်းတစ်ပတ်အကြာ ခရီးထွက်ရမည့်အကြောင်းကို ကိုစုံအား ရှည်ရှည်ဝေး ဝေး ရှင်းပြပြီးသောအခါ ကိုစံသည် သူ့ရဲ့ နွားနို့ခွက်ကို အေးအောင် တဖူးဖူးမှုတ်နေတုန်း ရှိသေး သည် ။ ကျွန်မ ပြောပြသည့်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလွန်းစွာ နားစိုက်ထောင်နေပြီး နွားနို့သောက် ရန် သူ မေ့လျော့နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။

သူ နွားနို့ကို တစ်ကျိုက်ငုံသောက်သည် ။ ပြီးတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မေးပါသည် ။

‘မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ ခြောက်နှစ်နီးပါးရှိနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကောင်းလွန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို မင်း တစ်ခါမှ ကိုယ့်ကို ပြောမပြဖူးပါလား ခင်လေး၊ အဲဒီ ယောက်ျား တစ်ယောက်က အခုကျမှ ဘာဖြစ်လို့ မင်းဘဝထဲ ဘွားခနဲပေါ်လာတာလဲကွယ်’

‘ရှင်နဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက သူနဲ့ ကျွန်မ ဝေးသွားခဲ့ကြတာ ကိုစံ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ကုမ္ပဏီမှာ စတွေ့တဲ့ အချိန်ကတည်းက သူနဲ့ ကျွန်မ လုံးလုံး မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင်ကိုပြောဖို့ မတိုက်ဆိုင်ခဲ့တာနေမှာ’

‘ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ အခင်မင်အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နေရာမှာ ကိုယ့်ကို အစားထိုး ခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ရှင် သူ့ကိုမနာလိုဖြစ်နေတာလား’

‘မနာလိုဖြစ်ရအောင် သူက မင်းရဲ့ ဘာလဲ’

ကိုစံရဲ့ ခပ်တည်တည်မေးမြန်းပုံကြောင့် ကျွန်မ သဘောကျစွာ တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်မိလေ သည် ။ ကျွန်မ ရယ်နေတာကို ကိုစံက မနှစ်မြို့သလို စိုက်ကြည့်ရင်း ထပ်မေးပါသည် ။

‘မင်းပြောတော့ သူနဲ့ မင်းဟာ သူငယ်ချင်းတွေပဲဆို’

‘ဟော ... အဲဒါကို ရှင် မယုံကြည်ပြန်ဘူး မဟုတ်လား၊ သိပ်တော့လည်း မထူးဆန်းပါဘူး လေ၊ လူတွေအားလုံးကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ယုံကြည်ခဲ့တာ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ အမှန်တရား ပဲ၊ ကိုကိုနဲ့ ကောင်းဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ၊ အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းတွေ၊ ရှင် မယုံဘူးလား’

‘ယုံချင်စရာလားကွ၊ အခု ဟိုတစ်ယောက်က လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ’

‘မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘယ်မှာ ဖြစ်လို့ လဲ’

‘ဖြစ်သာမဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်မင်းကို ညနေတုန်းက အလုပ်ကနေ ခွင့်တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ယူပြီး အပန်းဖြေခရီးထွက်စမ်းပါလို့ ပြောတော့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့ပြီး အခုကျမှ ရန်ကုန်ပြေးဆင်းသွား မယ်၊ ကုမ္ပဏီကိုလည်း ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ပစ်ထားသွားမယ်ဆိုတော့ မင်းအမူအရာက နည်းနည်းများ ဆန်းပြားနေသလားလို့ ’

‘အို ... ဒါကတော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲပဲ၊ မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့ မလဲ၊ ဘာလဲ ... ကိုစံက ကျွန်မကို မသွားစေချင်ဘူးလား’

‘ကိုယ့်ရဲ့ စေတနာအမှန်ကတော့ ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်
မင်းခရီးထွက်မှာ ကို ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း လက်ထပ်မယ့်
သတို့ သမီး မနာလိုစွာ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချဖို့ သွားမယ့် ခရီးကိုတော့ ကိုယ် တ
ယ်မကြိုက်လှဘူး’

ကျွန်မ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နွေးခနဲ ရှက်ရွံ့သွားပါသည် ။
ကိုစုံကိုလည်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ ၏။

‘ကိုစုံနော် ... သူ လက်ထပ်မယ့် သတို့ သမီးဟာ သူ့ထက် ဆယ့်သုံးနှ
စ်ငယ်တယ်၊ အဲဒီ သတို့ သမီးဟာ သူနဲ့ ထိုက်တန်ရဲ့ လား၊ လိုက်ဖက်ရဲ့
လားဆိုတာ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ထောက်ပြဝေဖန်ပို
င်ခွင့်ရှိရမယ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ အမှားလုပ်မှန်းသိလျက်နဲ့ ခွင့်မပြုသင်
ဘူးလေ၊ လက်ထပ်ပြီးမှ သူတို့ မှားမှန်းသိရင် နှစ်ယောက်စလုံး နစ်နာ
ကုန်ကြမှာ ပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူလက်ထပ်မယ့် မိန်းမ
ဟာ သူ့အတွက် သင့်တော်ရဲ့ လားဆိုတာ သွားအကဲခတ်ကို ခတ်ရဦး မ
ယ်’

‘သူ့အတွက် သင့်တော်တဲ့ သတို့ သမီးဟာ မင်းများ ဖြစ်နိုင်မလားလို့
ရော တစ်ခါမှ စိတ်ကူး မယဉ်မိဘူးလား’

‘ရှင်နော် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီည ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်နေရတာလဲ’

‘တိုက်ခိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ညာနေမိ
တဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်မှာ စိုးလို့ ကိုယ်က ကယ်တင်နေတာပါ’

‘ဘုရားရေ ... ကျွန်မ ဘာတွေများ ညာနေမိလို့ လဲ’

‘ကိုယ် ထင်နေတာတစ်ခု ပြောရမလား၊ မင်းစိတ်ဆိုးသွားနိုင်တယ်’

သူတစ်ချက်ရပ်တန့်လိုက်သေးသည် ။ ပြီးမှ ...

‘စိတ်ဆိုးလည်း ပြောရမှာ ပဲကွ၊ သူငယ်ချင်းကောင်းဆိုရင် စိတ်ဆိုးမှာ ကို ခံပြီးပြောသင့်တယ် လို့ ထင်ပါတယ်’

အဲဒီစကားအဆုံးမှာ တော့ ကျွန်မ မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်မိတော့သည်။ ။

‘ကိုယ်ထင်တာကတော့ မင်းဟာ သူ့ရဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ်နဲ့ ဖြူစင် သန့်ရှင်းစွာ နေထိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကလည်း ချစ်သူရည်းစားထားဖို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး၊ သူက လည်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ရည်းစားစကား မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ အဲဒါကို မင်းရဲ့ စိတ်က မသိစိတ် တစ်နေရာကနေ ကျေနပ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ မျှော်လည်း မျှော်လင့်နေတယ်၊ တစ်နေနေမှာ ကောင်းလွန်းဆိုတဲ့ လူဟာ မင်းကို ချစ်ခွင့်ပန်လာမှာ ပဲလို့ ၊ မင်းရဲ့ မသိစိတ်က သူ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေမှန်း မသိ စောင့်ဆိုင်းနေပြီး အခုမှ သူက ကောက်ကာငင်ကာ လက်ထပ်မယ်လုပ်တော့ မင်းအရမ်းတုန် လှုပ်သွားတယ်၊ ဒါပဲ ... ကိုယ်ထင်တာကတော့ အဲဒါပဲ’

ကျွန်မ ခပ်လေးလေး သက်ပြင်းချကာ စားပွဲပေါ်ရှိ နွားနို့ခွက်အလွတ်လေးကို ငေးကြည့်နေမိ ပါသည်။ ။ ပြီးတော့ တစ်လုံးချင်း ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။ ။

‘ကျွန်မ တကယ်လည်း တုန်လှုပ်သွားပါတယ် ကိုစံ’

သူ အံ့ဩသွားပုံရသည်။ ။ ကျွန်မ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝန်ခံလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ထားပုံ မပေါ်။

‘ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လက်ထပ်သွားမယ် ဆိုရင် လူတိုင်း ဒီလိုတုန်လှုပ်မိကြမှာ ပဲမဟုတ်လား ကိုစံရယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ပဲ လေ’

သူ စိတ်ပျက်အားလျော့သည့်ပုံစံနှင့် ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်း

နေလေသည်။ ။

‘မင်း အခုထက်ထိ ညာချင်နေတုန်းပါလား’

‘ကျွန်မ မညာပါဘူး၊ ကောင်းကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကောင်းဟာ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင် မယုံဘူးလားကိုစံ၊ ရှင် သူ့ကို တွေ့ဖူးရင် ယုံမှာ ပါ၊ သူကလေ ရယ်လိုက်ရင် သွားတက်နဲ့ ၊ အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း နဲ့ ၊ ချောတယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးတစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်စရာသိပ်ကောင်းတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးလှစွာပဲ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဟာ ၅၂၈ လား၊ ၁၅၀၀ လားဆိုတာ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်တောင် မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ဘူး ကိုစံ၊ အဲဒါကို ဘယ်သူကရော ခွဲခြားနိုင်မှာ လဲ’

ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုသည် တင်းကျပ်ပိတ်လှောင်စွာ ပြည့်နှက်လာသလို ထင်ရသည် ။ ကျွန်မ မျက်နှာကြက်မှ မီးပန်းဆိုင်းကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မော့ငေးနေမိသည် ။ သို့သော် မမြင်ပါ။ ကျွန်မ ဆက်၍ စကားတွေ ဖွင့်အံ့ကျလာတာကို ကိုစံ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးခဲ့၏။

‘တကယ်လို့ များ ကောင်းက ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ ၊ အင်း ... ရည်းစားလို ချစ်တာကို ပြော တာ၊ အဲဒီလိုများ ဖွင့်ပြောခဲ့ရင် ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဟာလည်း တစ်ခုခုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်သွား မှာ ပါ၊ ကျွန်မ သူ့ကို လက်ခံချင် လက်ခံမိမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ငြင်းချင်လည်း ငြင်းမိမှာ ပဲ၊ အဲဒီအဖြေကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီအဖြေအတွက် မေးခွန်းကိုမှ မရှိခဲ့ဘဲ’

ကျွန်မ စိတ်ပျက်လက်ပျက် တစ်ချက်ဖွင့်ဟထုတ်ရယ်ပါသည် ။ ကိုစံ လိုက်မရယ်။

‘ကျွန်မနဲ့ ကောင်းက ဘယ်လောက်အထိ ရင်းနှီးတွယ်တာခဲ့ကြသလဲ

ဆိုတာ ရှင်သီမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုစံ၊ တစ်ခါတလေ ရည်းစားစကားကို တောင် အပြောင်အပြက်ပြောကြတာ၊ တစ်ခါက သူ ကျွန်မကို မေးဖူးတယ်၊ နင်ငါ့ကို ကြိုက်နေလား ကိုကိုတဲ့ ၊ မေးပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ ကျွန်မက သူ့ကို ကောင်းကောင်း ဆဲတာပေါ့၊ ဘာလို့ ကြိုက်ရမှာ လဲ၊ နင့်လို ကောင် သေပါလား၊ ဘာနဲ့ ညာနဲ့ ကျွန်မက အော်မိရော၊ အဲဒီတော့ သူက ကျွန်မကို မေးပြန်ရော၊ ငါနင့်ကိုကြိုက်နေတယ်လို့ ရော နင် မထင်ဘူးလားတဲ့ ၊ တော်ကြာ နင်ကထင်နေရင် ငါက အားနာပါးနာနဲ့ ပြန်ကြိုက်နေရမှာ စိုးလို့ တဲ့ ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မ သူ့ကို တွေ့ရနဲ့ ကောက်ထုရရော၊ အနိုင်မခံဘဲ ကျွန်မကလည်း ပြန်အော်တာပေါ့၊ အကောင်စုတ် ... နင် ငါ့ကို ကြိုက်နေတာများ မသိဘူး မှတ်လို့ လား၊ နင့်ကို စာရင်းထဲ တောင် မထည့် ဘူး ဘာညာနဲ့ ပြန်ရန်တွေ့ရရောလေ’

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဘာလို့ ဒီလောက်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာလဲကွယ်’

မေးခွန်းလေးက ရိုးစင်းသလောက် အဲဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေက တော့ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းစွာ ရှည်လျားလွန်းပါသည် ။

ကျွန်မ၏ မျက်ဝန်းများ စူးရှနက်ရှိုင်းကာ ကလေးဆန်သွားလိမ့်မည် ဟု ထင်ပါသည် ။

‘ကျွန်မနဲ့ သူဟာ တစ်နေ့တည်း တစ်ရက်တည်း မွေးခဲ့တာ ကိုစံ၊ ပြီးတော့ အဲဒီတုန်းက ဆေးရုံပေါ်မှာ သူ့မေမေနဲ့ ကျွန်မမေမေရဲ့ မွေးလူနာ ခန်းဟာ နံရံတစ်ချပ်လေးပဲ ခြားတာတဲ့ ၊ အမေ ချင်း အပြန်အလှန်အားပေးရင်း အဲဒီကတည်းက ကျွန်မတို့ ရဲ့ မိသားစုနှစ်ခု စတင်ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်၊ မွေးတော့လည်း မိနစ်ပိုင်းပဲခြားပြီး ကျွန်မနဲ့ သူ အဲဒီတုန်းက ကလေးပေါက်စနလေးတွေထားတဲ့ ခြင်းလေးထဲမှာ အတူတူအိပ်ခဲ့ကြရသေးဆိုပဲ’

အဲဒီစကားကို ပြောရင်း ကျွန်မ တခပ်ခပ်ရယ်မောမိတော့ ကိုစံက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လေသည်။ ။

‘ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ အိမ်နဲ့ ကပ်လျက်အိမ်ကို သူတို့ ပြောင်းအလာမှာ သိပ်ကို ရင်းနှီးခင်မင်ရတဲ့ ဆွေမျိုး မိသားစုလိုလို ဖြစ်သွားတော့တာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အဖေအမေတွေက ဆရာဝန်တွေ၊ မန္တလေးဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေဆိုတော့ မွေးကာစသူကို ထိန်းဖို့ အခက်အခဲဖြစ်ရတယ်၊ သူမေမေဆို မီးဖွားခွင့်ကုန်တာနဲ့ ဆေးရုံပြန်ဆင်းရမှာ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ အိမ် မှာ ပဲ ကျွန်မကိုထိန်းရင်း သူ့ကိုပါ ရောထိန်းရမှာ မပင်ပန်းပါဘူးဆိုပြီး ကျွန်မမေမေက ကူညီ ထိန်းပေးခဲ့တာ’

ကိုစံသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားလာသော မျက်လုံးအကြည့်များ ဖြစ်လာသည်။ ။

‘မေမေကလေ သူ့ကို သားအရင်းလိုပဲ သိပ်ချစ်တာ၊ တကယ်တော့ မေမေက သားဦးကို ယောက်ျားလေးဖြစ်စေချင်နေတာလေ၊ တစ်ချိန်ကျတော့ ကျွန်မကို ပြောပြတယ်၊ ယောက်ျားလေး မွေးရင် အကြီးဆုံးမို့ ကိုကိုလို့ နာမည်ပေးဖို့ တောင် စဉ်းစားထားပြီးသားတဲ့ ၊ မွေးလာတာက မိန်းကလေးဖြစ်နေတော့ ကျွန်မကို မမလို့ အစက နာမည်ပေးဦးမလို့ ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ကောင်းမေမေက လေ အို ... မိန်းကလေးဖြစ်တော့ ခင်ကိုကိုလို့ ပေးလိုက်ပေါ့လို့ ဝင်ပြောတာနဲ့ ကျွန်မ ဒီနာမည်ရခဲ့ တာ၊ ကျွန်မနာမည်ကို ကောင်းရဲ့ မေမေက ပေးခဲ့တာပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့ ကောင်းရဲ့ သံယောဇဉ်တွေက မွေးကတည်းက စတင်ခဲ့တာပဲပေါ့’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ကိုစံ၊ ကောင်းရဲ့ မေမေက ကောင်းကို အချိန်ပြည့်နို့မ

တိုက်နိုင်တော့ နို့မှုန့်ပဲ ဖျော်တိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မေမေ ဆေးရုံအလုပ်ဆင်းလို့ ကျွန်မတို့ အိမ်ဘက် လာပို့ထားရင် မေမေက သူ့ကိုရော ကျွန်မကိုပါ အမေ့နို့ပဲ စို့စေခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တကယ့်အမြွှာလိုပဲ သိပ်ရယ်ရတာ၊ မေမေလေ ယောက်ျားလေး လိုချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ကျွန်မကို ယောက်ျားအင်္ကျီဘောင်းဘီ တွေပဲ ဆင်တာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယောက်ျားလေးတောင် အောက်မေ့လို့ ကောင်းနဲ့ အတူတူ ဘောလုံးလည်း ကန်တယ်၊ ရန်လည်း ဖြစ်တယ်၊ နပန်းလုံးတယ် ၊ အသက် လေးနှစ်လောက်တုန်းက ကောင်းက ကျွန်မကို လာပြောတယ် ၊ နင်က ငါနဲ့ မတူဘူး၊ နင်က မိန်းမတဲ့ ၊ လူကြီးတွေက ပြောတယ်ဆိုပြီး လာပြောတုန်းက ကျွန်မဖြင့် ငိုလိုက်ရတာ၊ အဲဒီတုန်းက ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဆိုတာ ဘာကွာခြားမှန်းလည်း ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ သူနဲ့ မတူဘူးဆိုလို့ သာ ငိုလိုက်ရတာ၊ အဲဒီလို ကိုစံ’

သူတဟားဟားရယ်မောတော့ ကျွန်မပါ ပေါ့ပါးမြူးရွှင်စွာ လိုက်ရယ်မိသေးသည် ။

‘မင်းအကြောင်းကိုတော့ ကိုယ် ယုံပါတယ် ခင်လေးရယ်၊ အခုထက်ထိလည်း မင်းဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လုပ်သလို အလုပ်မျိုးတွေ လုပ်နိုင်နေတာပဲ၊ ကိုယ် မအံ့ဩတော့ပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ် ကိုစံ၊ ကျွန်မနဲ့ သူ့ကို ငယ်ငယ်တုန်းက လူကြီးတွေအားလုံး ညီအစ်ကိုလိုပဲ သတ်မှတ်ထားကြတာ၊ ဘယ်လောက်ဆိုးလဲဆို ကျွန်မတို့ လေ ဒုတိယတန်းလောက်အထိ ရေချိုးခန်း ထဲမှာ အတူတူ နပန်းလုံးရင်း ရေချိုးတတ်ကြတုန်း’

‘ဘုရား ... ဘုရား ...’

ကိုစံ၏ ဘုရားတပုံကို ကျွန်မ သဘောကျစွာ ရယ်မောမိပါတော့သ

ည် ။

‘အသက်ကလေး နည်းနည်းကြီးလာတော့လေ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး မတူညီဘူး ဆိုတာလည်း ခွဲခြားသိလာတယ်၊ သမီးရည်းစား၊ လင်မယားဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေလည်း နားလည် လာတယ်၊ အဲဒီလိုလည်း နားလည်ရော ဘာပြောကောင်းမလဲ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် လင်မယားလုပ် တမ်းလည်း ဆော့ကြသေးတာပေါ့’

ကိုစံ၏ ဘုရားတပုံကို ကျွန်မ သဘောကျစွာ ရယ်မောမိပါတော့သည် ။

‘ဪ ... သူကအဖေလုပ်၊ ကျွန်မက အမေလုပ်၊ အရပ်လေးတွေက သားသမီးဖြစ်၊ အဲဒီ အရပ်တွေကို ကျွန်မတို့ က ရေချိုးပေး၊ အင်္ကျီလဲပေး ၊ အံ့မယ် ... သူက အိတ်ကြီးဆွဲပြီး သူ့အဖေကို အတုခိုးထားတဲ့ အိုက်တင်နဲ့ လေ၊ ဖေဖေကြီး ဆေးရုံကပြန် လာပြီ၊ သားရေ ... မုန့်ပါလာ တယ် ဟေ့လို့ လည်း အော်တတ်သေးတယ်၊ ကျွန်မတို့ မှာ လင်မယားရန်ဖြစ်ချင်ဟန်လည်း ဆောင်ပြီး ကစားတတ်ကြသေးတယ်’

ကျွန်မ မျက်လုံးများ အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားခဲ့ပါသည် ။ အို ... အတိတ်တွေ။ အဲဒီအတိတ် တွေကို ပြန်များ ရခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိမ့်မလဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက အရွယ်ကိုပေါ့။

‘ကောင်းကလေး သူ့အဖေနဲ့ အမေကို သိပ်အားကျတယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါကြီးလာရင် ဆရာဝန်ပဲ လုပ်မယ်ဆိုတာကို ခဏခဏပြောတာ၊ အတန်းထဲမှာ လည်း သူက အမြဲ ပထမ ဒုတိယရအောင် စာတော်တာ၊ ကျွန်မက စာမကျက်ဘူးသိလား၊ မိန်းကလေးတန်မယ့် အရမ်း အဆော့မက်တာ၊ ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းလောက်ရောက်တော့ ကျွန်မ စာမကျက်တာက ကောင်းက မျက်နှာတည် မျက်နှာထားနဲ့ ကို ဆူတော့

တာ၊ ကျွန်မကိုလည်း သူနဲ့ အတူတူ ဆေးကျောင်းလိုက်တက် ရမယ်လို့ ရာဇသံပေးတယ်လေ၊ ကျွန်မက ဝါသနာ မပါဘူးပြောလည်း မရဘူး၊ နင်ငါနဲ့ ဆေးကျောင်း အတူတူမတက်ရင် နင့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်က ရာသက်ပန်ရပ်စဲမယ်ဆိုမှ ကျွန်မ စာကြိုးစားခဲ့တာ’

ကျွန်မ ပြောသမျှကို ကိုစံက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံး၍ နားထောင်ပေးနေသည်။ သူ ကျွန်မတို့ ဘဝကို စာနာ နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

‘အမှန်တော့ ကျွန်မရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ ကုန်သည် မိသားစုပါ ကိုစံ၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်လို့ ရိုးရိုးမေဂျာပဲ တက်တော့မယ်ဆိုရင် အဝေးသင်လောက်ပဲ တက်ပြီး အိမ်က စီးပွားရေးကို ဝင်ကူလုပ်ရမှ သေချာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းနဲ့ အတူ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရတော့ ဖေဖေတို့ ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ကျွန်မ ဆရာဝန်ဖြစ်မှာ ကိုလိုလားကြတယ်၊ အားပေးကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုစံ ...’

ကြေကွဲစရာ အဖြစ်အပျက်များကို စတင်ပြောရတော့မည်ဟု တွေးကာ ကျွန်မ ကိုယ့်စိတ်ကို တင်းလိုက်ရပါသည်။

‘ဆရာဝန်ဖြစ်ကြတော့ ကောင်းက သူ့ရဲ့ ခိုင်မာတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်နဲ့ ဘွဲ့လွန်တက်ဖြစ်အောင် တက်မယ်ဆိုပြီး အလုပ်ထဲဝင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း သူနဲ့ အတူတူ အလုပ်ထဲဝင်ချင်ပါတယ် ကိုစံ၊ ဒါပေမဲ့လေ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ကြီးပြင်းရင့်ကျက်နေကြပြီ မဟုတ်လား၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလို သူလုပ်သမျှ ကျွန်မ လိုက်လုပ်မယ်၊ ကျွန်မလုပ်သမျှ သူက လိုက်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကလေးစရိုက်လေးတွေကို စွန့်ပစ်ရမယ့်အချိန်ရောက်ပြီလေ၊ ကျွန်မ သိတတ်ရတော့မှာ ပေါ့၊ ကျွန်မတို့ မိသားစုမှ အမွေဆက်ခံမယ့်သူဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း၊ ဖေဖေစီးပွား

ရေးကို အခြေမပျက် ဆက်လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ က ကျွန်မပဲ ရှိတာ။ ဖေဖေတို့ က ကျွန်မကို ကောင်းနဲ့ အတူတူ ဆေးကျောင်းတက် ခွင့်ပေးတာကိုပဲ ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ ဖေဖေရဲ့ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီ မှာ ပဲ အလုပ် ဝင်တော့မယ်လို့ ကောင်းကို ကျွန်မ ပြောတဲ့ ညက ကောင်း မျက်ရည်ကျလာတယ်။ သိလား ကိုစံ ရယ်’

အဲဒီလို ပြန်ပြောပြတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မတောင် မျက်ရည်တွေဝဲနေမ လား။ ကိုစံ နားလည်နိုင်ပါ စေ။

‘သူပြောတယ်။ ဒါဆို ငါတို့ ခွဲရပြီနော်တဲ့ ၊ ကျွန်မ သူ့မျက်ရည်ကို သု တ်ပေးပြီး ချောရတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ကွဲကွာခြင်းဆိုတာ မရှိ ပါဘူး ကောင်းရယ်လို့ ၊ နီးခြင်းနဲ့ ဝေးခြင်းဆိုတာပဲ ရှိတယ်လို့ ၊ တို့တွေ အမြဲသတိရကြမယ်လို့ ကျွန်မတို့ ကျောင်းပြီးကတည်းက အဲဒီလို မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြ တာ ခြောက်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီ ကိုစံ၊ ကျွန်မတို့ ဝေးခဲ့ကြ တယ်လေ’

ကိုစံ၏ သက်ပြင်းချသံ လေးလေးပင်ပင်ကို ကျွန်မ ကြားရပါသည် ။ ကျွန်မရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့အက်ကွဲလာသလိုပဲ။

‘ကိုစံ’

ကျွန်မရဲ့ တုန်လှုပ်သောခေါ်သံကြောင့် သူ မော့ကြည့်ပါသည် ။

‘ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခိုင် မာတဲ့ ကြိုးတွေ ချည်ခဲ့ဖူးကြ တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခွဲခွာရ မယ်ဆိုရင် ရင်နင့်အောင် ကြေကွဲခဲ့ရတယ်။ နီးကပ်နေချိန် မှာ အတူတူ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ ... အဲဒါ အချစ်လားဟင်၊ အို ... အဲဒါ အ ချစ်ဆိုရင် လည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြားက ဖြူစင်သန့်ရှင်းလွန်း တဲ့ အချစ်လို့ ပဲ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်သင့်တာ မဟုတ်လား ကိုစံ’

‘ကိုယ် မင်းကို နားလည်ပါတယ်ကွယ်’

‘ကျွန်မတို့ သိပ်ချစ်ကြတယ် ကိုစံ၊ အဲဒီအချစ်ကို ကိုစံ ဘယ်လိုထင်လဲဟင်’

သူ ကျွန်မ အမေးကို မဖြေချေ။

‘ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်မှာ ပြောရရင် မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် တူညီတဲ့ အချက်တွေ ရှိတယ်၊ သေချာတာကတော့ ကျွန်မတို့ တစ်နေ့တည်း မွေးကြတယ်၊ တစ်ဦးတည်းသော သားသမီး တွေဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်နှမတွေလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်တွယ်တာမိကြတာ၊ ကျွန်မ ရယ်စရာတစ်ခုပြောဖို့ ကျန်သေးတယ် ကိုစံ’

ရယ်စရာလို့ ပြောပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် မရယ်မောနိုင်ခဲ့ချေ။

‘ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မနဲ့ ကောင်း တစ်ခါရန်ဖြစ်ပြီး ကောင်းက စိတ်ကောက်သွားတယ်၊ ကျွန်မလည်း မချောဘူး၊ မခေါ်ဘဲနဲ့ သုံးရက်လောက်အကြာမှာ ကောင်းက မနေနိုင်ဘဲ စကားလာစ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူပြောတာက အကောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မကို အနိုင်ယူမယ့်စကား၊ ငါကြီးလာ ရင် နင့်ကိုလက်မထပ်ဘူးတဲ့ သိလား၊ အဲဒီတုန်းက အင်း ... ကျွန်မတို့ ခြောက်နှစ်တောင်ရှိသေးရဲ့ လားမသိဘူး၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတောင် နှစ်ယောက်စလုံး သေသေချာချာ နားလည်ကြ တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ငိုတယ် ကိုစံ၊ ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ အဲဒီစကားကို ဝမ်းနည်းပြီးတော့ ကျွန်မအကြီးအကျယ် ငိုတာ၊ လူကြီးတွေကတော့ ရယ်မောလိုက်ကြတာ အူတက်မတတ်ပေါ့၊ ကျွန်မတို့ ကြီးလာတော့လည်း လူကြီးတွေက အဲဒီအဖြစ်ကို ပြန်ပြောပြပြီး ရယ်ကြတာပေါ့၊ ကောင်းဆိုရင် လည်း ကျွန်မကို အဲဒီအဖြစ်အပျက်နဲ့

အမြဲ စကားနိုင်လှပြောတတ်တာ၊ သူက လက်မထပ်ဘူးပြော တာနဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ထိုင်တဲ့ ကောင်မလေးလို့ ကျွန်မကို အမြဲစတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက တော့ ပြန်အနိုင်လှပြောတတ်တာပေါ့။ အဲဒါ ငယ်ငယ်တုန်းကဟေ့လို့ ၊ ခု ဆိုရင်တော့ မငိုဘူး၊ လုံးဝမငို ဘူးလို့ ’

‘မင်းအခုရော တကယ်မငိုတော့ဘူးလား ခင်လေး’

‘ကျွန်မ ... ကျွန်မ မငိုချင်ဘူး ထင်ပါတယ်’

‘မင်း ကိုယ့်ကိုတော့ အမှန်အတိုင်းပြောပြသင့်ပါတယ်ကွယ်’

‘အမှန်အတိုင်း၊ အမှန်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲဟင်’

‘မင်းသူ့ကိုချစ်ခဲ့တယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုစံ၊ အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ သိပ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ခင်လေး၊ ကိုယ်မင်းအကြောင်း ကို သေသေချာချာ သိထားလို့ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မင်းက အချစ်ဆိုတာကို ရှုံးနိမ့် ခြင်းလို့ ထင်နေတယ်လေ။ မင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်လိုက်မိပြီဆိုရင် အဲဒီယောက်ျားဆီမှာ မင်း ရှုံးနိမ့်သွားပြီလို့ ထင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ချစ်ရမှာ ကို ကြောက်နေတယ်။ လက်ထပ်ရမှာ ကို လည်း သိပ်ကြောက်နေတယ်။ မင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ အရှုံးမပေးချင်ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ မင်းက အမြဲတမ်း အနိုင်ယူချင်တဲ့ မိန်းမပဲ။ အရာရာမှာ မင်းက အောင်မြင်ချင်တယ်။ အနိုင်ရချင် တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီလို ဝန်ခံလိုက်လို့ အဲဒီယောက်ျားဆီမှာ မင်းရှုံးနိမ့်သွားမှာ ကို အသေအလဲ ကြောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ခဲ့တယ်’

ကျွန်မ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ သူ့စကားများကို နားထောင်ရပါသည်
။ သူက ဆက်ပြောသည် ။

‘အခုအချိန်မှာ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ့်သင့်တော့ဘူး ခင်လေးရယ်’

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ဆိုနှင့် နာကျင်သွားမှန်း ကိုစံ သိမည်
မဟုတ်ပါ။ ကိုစံရဲ့ အင်မတန် ရိုးရှင်းဖြူစင်လှသော စေတနာစကားကို
ကြားရ၍ ဖြစ်ပါသည် ။ အဲဒီစကားကို ကိုစံပြော နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုအရာ
တွေကို စွန့်လွှတ်ပစ်ရမလဲဆိုတာကို ကျွန်မ နားလည်လွန်းနေလို့ ပါလေ
။ ဪ ... ကိုစံလည်း တကယ်တော့ သိပ်ကိုတန်ဖိုးရှိတဲ့ မိတ်ဆွေကော
င်းတစ်ယောက်ပါပဲလား။

‘ကျွန်မ နောက်ကျသွားပြီ ကိုစံ၊ အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင်
တောင် ကျွန်မ အခု နောက်ကျသွားပါပြီ၊ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဆက်ပြီးလိမ့်ညာပါရစေတော့ ကိုစံရယ်’

ကျွန်မအသံတွေ ပရမ်းပတာ လှုပ်ခတ်စပြုလာသည် ။

‘ကောင်းက နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် လက်ထပ်ရတော့မှာ ’

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ကျွန်မမျက်ရည်လည်း ဝဲလာသည် ။

သို့သော် ကိုစံသည် ဒေါတသကြီး သူ့ရဲ့ မီးခြစ်ကို ဆက်တီစားပွဲပေါ်
ပစ်ချကာ အော်ဟစ်လိုက် သောစကားကြောင့် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ပူ
လောင်ပေါက်ကွဲသွားတော့သည် ။

‘အဲဒီတစ်ပတ်ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူတကယ်ချစ်မြ
တ်နိုးတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကြည့်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ အချိန် မ
ဟုတ်ဘူး လား ဒေါ်ခင်ကိုကိုရ’
